

چرا دومین ماه قمری را «صفر» می‌نامند؟

یک پژوهشگر مسائل دینی گفت: ماه صفر، معروف به نحوست است و از پیامبر اکرم (ص) درباره این ماه نقل شده است: «هر کس خبر تمام شدن این ماه را به من دهد، بشارت بهشت را به او می‌دهم.»

یک پژوهشگر مسائل دینی گفت: ماه صفر، معروف به نحوست است و از پیامبر اکرم (ص) درباره این ماه نقل شده است: «هر کس خبر تمام شدن این ماه را به من دهد، بشارت بهشت را به او می‌دهم.»

حجت‌الاسلام والمسلمین علی مروی در گفت‌وگو با خبرنگار خبرگزاری دانشجویان ایران (ایسنا)، منطقه خراسان، با بیان این مطلب در ادامه اظهار کرد: ماه صفر دومین ماه قمری پس از محرم است و یادآور مصیبت‌های عظیمی مانند رحلت پیامبر (ص)، شهادت امام حسن مجتبی (ع) و نیز امام رضا (ع) است.

وی ادامه داد: نامگذاری این ماه دو جهت قابل تامل است، نخست اینکه از "صُقْرَة" (زردی) گرفته شده؛ زیرا زمان انتخاب این نام، مقارن با فصل پاییز و زردی برگ درختان بوده است.

مروی اضافه کرد: دلیل دیگر این نامگذاری، از «صِقر» (خالی) گرفته شده، زیرا مردم پس از پایان ماه‌های حرام، روانه جنگ می‌شدند و شهرها خالی می‌ماند.

این پژوهشگر مسائل دینی خاطرنشان کرد: یکی از حوادث تاریخی که در روز اول ماه صفر روی داد، وارد شدن سر مطهر امام حسین (ع) و نیز کاروان اسرای کربلا به شام است.

مروی تصریح کرد: از دیگر اتفاقات تاریخی روز اول ماه صفر، آغاز جنگ صفین بین سپاه امام علی (ع) و معاویه است.

وی اضافه کرد: پس از بی نتیجه ماندن نامه‌ها و موعظه‌های امیرالمؤمنین (ع) به معاویه در ماه محرم، در روز اول صفر سال 38 هجری، لشکر امیرالمؤمنین (ع) در مقابل لشکر شام صف کشیدند. لشکر حضرت (ع) 90 هزار نفر و لشکر معاویه 85 هزار نفر بودند.

این پژوهشگر مسائل دینی گفت: لشکر کفر، آب را بر لشکر حضرت امیرالمؤمنین (ع) بستند، ولی پس از گرفتن و باز نمودن آب توسط امام حسین (ع) لشکر حضرت مانع از رسیدن آب به لشکر معاویه نشدند.

وی اظهار کرد: حضرت (ع) پس از شهادت تعدادی از اصحابشان، یکباره با 10 هزار نفر از طائفه ربیع به لشکر معاویه حمله کردند و صفوف آنان را بر هم ریختند و تا قبه معاویه رسیدند و فرمودند: «ای معاویه، برای چه مردم را به کشتن می‌دهی؟ بیا با من مبارزه کن تا هرکدام از ما کشته شود خلافت از دیگری باشد.»

مروی گفت: در این بین، عمروعاص به معاویه گفت «علی (ع) با تو به انصاف سخن گفت.» معاویه گفت «اما تو در این مشورت انصاف ندادی، زیرا هرکس به مضاف او بیرون رود به سلامت بازنگردد.»

این پژوهشگر دینی افزود: سپاه امیرالمؤمنین (ع)، در آستانه پیروزی بود که سپاه معاویه برای گریختن از شکست، به عمروعاص متوسل شد و مجرای برسر نیزه کردن قرآن اتفاق افتاد.

مروی اضافه کرد: عمروعاص به نقشه‌ی شوم قرآن بر سر نیزه کردن متوسل شد. به این ترتیب، جمع زیادی از سپاه عراق با دیدن این صحنه دست از جنگ کشیدند. سرانجام جنگ صفین با مجرای حکمیت به پایان رسید و به شکست سپاه امام علی (ع) منجر شد.